

Arrest

nr. 253 444 van 26 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER MOEREN
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. VAN DER MOEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2012, 23 augustus 2012, 12 februari 2013, 14 januari 2014, 18 oktober 2014, 2 november 2014 en 18 oktober 2015 wordt aan de verzoeker telkens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 oktober 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 3 oktober 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

Op 8 november 2016 wordt de verzoeker gerepatrieerd naar Accra (Ghana).

Op 15 januari 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 15 januari 2021 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam: K. (...)

Voornaam: P. (...)

Geboortedatum: (...).1981

Geboorteplaats: A. (...)

Nationaliteit: Ghana

Gekend in de gevangenis als zijnde K. H. H. (...), geboren op (...).1992, nationaliteit niet gekend

ALIAS: A. A. B. (...), geboren op (...).1982, onderdaan van Ghana, H. K. (...), geboren te S. (...) op (...).1991, onderdaan van Somalië; K. H. H. (...), geboren op (...).1992, onderdaan van Somalië; K. A. (...), geboren op (...).1992, onderdaan van Somalië; K. H. (...), geboren op (...).1981, onderdaan van Somalië; K. H. (...) geboren te S. (...) op (...).1991, onderdaan van Somalië; K. H. H. (...), geboren op (...).1992, onderdaan van Somalië; K. A. (...), geboren op (...).1992, onderdaan van Somalië; K. H. (...), geboren op (...).1991, onderdaan van Somalië; K. P. (...), geboren te A. (...) op (...).1981, onderdaan van Ghana; P. K. (...), geboren op (...).1981, onderdaan van Ghana.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten kalig De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 25.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Zo blijkt uit een politieverslag dd. 03.10.2016 (...) dat hij een andere identiteit opgaf door het vertonen van een Nederlandse identiteitskaart op naam van B. E. (...).

De betrokkene werd op 13.11.2020 gecontroleerd door de politie PZ Turnhout (...) in het kader van een winkeldiefstal. Hij was toen in het bezit van een Spaanse verblijfskaart op naam van A. B. A. (...), (...).1982. Opnieuw blijkt hij dan ook in het bezit te zijn van een vervalst document.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of Internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 26.05.2019 in België te verblijven (zie hoorrecht, ingevuld op 19.11.2020). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 25.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Zo blijkt uit een politieverlag dd. 03.10.2016 (...) dat hij een andere identiteit opgaf door het vertonen van een Nederlandse identiteitskaart op naam van B. E. (...).

De betrokkene werd op 13.11.2020 gecontroleerd door de politie PZ Turnhout (...) in het kader van een winkeldiefstal. Hij was toen in het bezit van een Spaanse verblijfskaart op naam van A. B. A. (...), (...).1982.

Opnieuw blijkt hij dan ook in het bezit te zijn van een vervalst document.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 19.11.2020, in België te verblijven sinds 26.05.2019, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met de genaamde O. C. (...) en een minderjarig kind te hebben, genaamd O. M. (...). Hij wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat zijn toekomst hier ligt. Zijn zoon en partner verblijven namelijk te Turnhout en zij zouden zijn enige overblijvende familieleden zijn. Zijn partner geniet van een verblijfrecht in België op basis van gezinshereniging met haar minderjarige Belgische dochter, W. M. K. (...). Zij heeft een F kaart geldig tot 06.06.2021. Tot op heden ontving de betrokkene geen bezoek in de gevangenis. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de zoon en stiefdochter van de betrokkene in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De zoon en stiefdochter van de betrokkene zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Uit zijn administratief dossier blijken dan ook geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven in Ghana of elders zouden verhinderen. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling

in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat hij op 25.11.2016 werd gerepatrieerd met bestemming Ghana onder de identiteit K. P. (...), geboren op (...).1981 alsook de betekening van een inreisverbod van 3 jaar ter kennis gebracht op 03.10.2016. De betrokkene werd op 13.11.2020 gecontroleerd door de politie PZ Turnhout ((...)) in het kader van een winkeldiefstal. Hij was toen in het bezit van een Spaanse verblijfskaart op naam van A. B. A. (...), °(...).1982. Opnieuw blijkt hij dan ook in het bezit te zijn van een vervalst document.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 25.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Zo blijkt uit een politieverlag dd. 03.10.2016 ((...)) dat hij een andere identiteit opgaf door het vertonen van een Nederlandse identiteitskaart op naam van B. E. (...).

De betrokkene werd op 13.11.2020 gecontroleerd door de politie PZ Turnhout ((...)) in het kader van een winkeldiefstal. Hij was toen in het bezit van een Spaanse verblijfskaart op naam van A. B. A. (...), °(...).1982.

Opnieuw blijkt hij dan ook in het bezit te zijn van een vervalst document.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 26.05.2019 in België te verblijven (zie hoorrecht, ingevuld op 19.11.2020). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 19.11.2020, in België te verblijven sinds 26.05.2019, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Hij wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat zijn toekomst hier ligt. Zijn zoon en partner verblijven namelijk te Turnhout en zij zouden zijn enige overblijvende familieleden zijn. Het administratief dossier bevat echter geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De betrokkene werd op 25.11.2016 gerepatrieerd met bestemming Ghana en een inreisverbod van 3 jaar ter kennis gebracht op 03.10.2016.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 26.05.2019 in België te verblijven (zie hoorrecht, ingevuld op 19.11.2020). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 6 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 15 januari 2021 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 256 424.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 15 januari 2021, die in de bestreden akte vervat ligt.

De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting aangegeven zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

4. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende terugleiding naar de grens (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en “van de ministeriële instructie van 19 juli 2009”.

4.1.1. Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

“1. Er is een schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en van de ministeriële instructie van 19 juli 2009, doordat het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten foutief en onvoldoende gemotiveerd is.

Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen alle administratieve beslissingen met redenen omkleed te worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de bestuurshandelingen die onder dit toepassingsgebied vallen, uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd.

De opgelegde motieven dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, waarbij de motivering eveneens afdoende dient te zijn.

De motivering dient correct te zijn, waarbij de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De administratieve beslissingen dienen zodoende zowel in feite als in rechte te worden gemotiveerd, waarbij steeds uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld dienen te worden, zodat de betrokken persoon kennis kan nemen van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. Van Heule, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

2. Het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15.01.2021 houdt geen rekening met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, zoals hoger uiteengezet.

Verwerende partij stelt simpelweg vast dat (stuk 1):

“Artikel 7, alinea 1: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum.

3° De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 25.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.”

Verwerende partij houdt daarbij geen rekening met het recht op gezinsleven en het recht dat het minderjarige kind O. M. (...) heeft om beide ouders te kennen en hier tijd mee door te brengen.

Een terugkeer van verzoeker naar Ghana betekent een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven van verzoeker en zou bij het jonge kind M. O. (...) grote schade aanrichten.

3.

Er is in casu zodoende sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur aangezien verwerende partij de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

4.1.2. Beoordeling

4.1.2.1. De verzoeker voert de schending "van de ministeriële instructie van 19 juli 2009" aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de "de ministeriële instructie van 19 juli 2009" door de bestreden beslissing geschonden acht en evenmin wordt duidelijk gepreciseerd om welke instructie het precies gaat en welke de rechtsregel zou zijn uit deze instructie die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. Het staat ook niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Het eerste middel is wat deze onderdelen betreft niet ontvankelijk.

4.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Zo motiveert de gemachtigde dat aan de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en hij zich schuldig heeft

gemaakt aan valse naamdracht en aan valsheid in geschriften en gebruik particulieren, feiten waarvoor hij op 25 oktober 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van tien maanden. De gemachtigde licht toe dat uit het politieverlag bleek dat hij een andere identiteit opgaf door het vertonen van een Nederlandse identiteitskaart op naam van B.E. Op 13 november 2020 werd de verzoeker gecontroleerd door de politie in het kader van een winkeldiefstal; hij was in het bezit van een Spaanse verblijfskaart op naam van A.B., opnieuw was de verzoeker in het bezit van een vervalst document. De gemachtigde concludeert dat uit het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Tevens motiveert de gemachtigde waarom de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Er bestaat immers een risico op onderduiken in hoofde van de verzoeker nu hij beweert sinds 26 mei 2019 in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke manier heeft trachten te regulariseren. Daarnaast heeft de verzoeker zich niet aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en levert hij geen bewijs dat hij op hotel logeert. Tevens wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend nu hij een gevaar is voor de openbare orde waarbij opnieuw wordt verwezen naar de correctionele veroordeling voor valse naamdracht en valsheid in geschriften en gebruik particulieren van 25 oktober 2016 en naar de controle door de politie naar aanleiding van een winkeldiefstal waarbij de verzoeker opnieuw in het bezit was van een vervalst document.

Met betrekking tot de terugleiding naar de grens, wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarna de volgende feitelijke overwegingen worden opgegeven om te besluiten dat de verzoeker zonder verwijl naar de grens zal worden teruggeleid:

“Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht en aan valsheid in geschriften en gebruik particulieren, feiten waarvoor hij op 25.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Zo blijkt uit een politieverlag dd. 03.10.2016 (...) dat hij een andere identiteit opgaf door het vertonen van een Nederlandse identiteitskaart op naam van B. E. (...).

De betrokkene werd op 13.11.2020 gecontroleerd door de politie PZ Turnhout (...) in het kader van een winkeldiefstal. Hij was toen in het bezit van een Spaanse verblijfskaart op naam van A. B. A. (...), °(...).1982.

Opnieuw blijkt hij dan ook in het bezit te zijn van een vervalst document.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.”

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden van de zaak. Volgens de verzoeker motiveert de gemachtigde simpelweg dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en hij zich schuldig heeft gemaakt aan valse naamdracht en aan valsheid in geschriften en gebruik particulieren, feiten waarvoor hij op 25 oktober 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. De verzoeker werpt op dat hierbij geen rekening werd gehouden met het recht op een gezinsleven en het recht dat een minderjarige kind heeft om beide ouders te kennen en er tijd mee door te brengen. De verzoeker betoogt dat zijn terugkeer naar Ghana een ongeoorloofde inmenging in zijn gezinsleven zou betekenen en het zijn jong kind, M.O., grote schade zou aanrichten.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk oog gehad voor de feitelijke omstandigheden van de zaak en voor het gezinsleven van de verzoeker met zijn minderjarig kind, O.M., in het bijzonder. De gemachtigde motiveerde immers als volgt:

“De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 19.11.2020, in België te verblijven sinds 26.05.2019, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met de genaamde O. C. (...) en een minderjarig kind te hebben, genaamd O. M. (...). Hij wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat zijn toekomst hier ligt. Zijn zoon en partner verblijven namelijk

te Turnhout en zij zouden zijn enige overblijvende familieleden zijn. Zijn partner geniet van een verblijfrecht in België op basis van gezinshereniging met haar minderjarige Belgische dochter, W. M. K. (...). Zij heeft een F kaart geldig tot 06.06.2021. Tot op heden ontving de betrokkene geen bezoek in de gevangenis. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de zoon en stiefdochter van de betrokkene in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De zoon en stiefdochter van de betrokkene zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Uit zijn administratief dossier blijken dan ook geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven in Ghana of elders zouden verhinderen. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

En:

"De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 19.11.2020, in België te verblijven sinds 26.05.2019, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Hij wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat zijn toekomst hier ligt. Zijn zoon en partner verblijven namelijk te Turnhout en zij zouden zijn enige overblijvende familieleden zijn. Het administratief dossier bevat echter geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De betrokkene werd op 25.11.2016 gerepatrieerd met bestemming Ghana en een inreisverbod van 3 jaar ter kennis gebracht op 03.10.2016."

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt het geheel van de geboden motieven hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoeker zich tevens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht en hij hieromtrent argumenteert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven en het recht van zijn minderjarige zoon om beide ouders te kennen en er tijd mee door te brengen en waar hij stelt dat de terugkeer naar Ghana een ongeoorloofde inmenging in zijn gezinsleven en grote schade voor het jonge kind O.M. zou aanrichten, hangt deze kritiek nauw samen met de in het tweede middel aangevoerde kritiek en de aldaar aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het

redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook samen met het tweede middel worden onderzocht en hierna zal blijken dat de desbetreffende kritiek ongegrond is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het tweede middel wordt samen onderzocht met de in het eerste middel aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

4.2.1. Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Het is de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing van de overheid onwettig te bevinden wanneer deze beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301, R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (R.v.V. 22 november 2012, nr. 221.475).

2.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid. Er werd geen rekening gehouden met het recht op het gezinsleven alsook het recht van het kind M. (...) conform art. 7 IVRK om beide ouders te kennen en door beide ouders verzorgd te worden.

Verwerende partij schijnt te vergeten dat het gaat om de eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker met zijn partner mevrouw C. O. (...), maar zeker nog belangrijker met zijn zoon en met zijn stiefdochter.

Zie in die zin: Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen. (Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 135.526, 18 december 2014 <http://www.cce-rvv.be> (19 juni 2015); T.Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 2, 99.)

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid.

Het is bijgevolg volkomen ondenkbaar dat een redelijk handelende overheid desbetreffende beslissing zou nemen.

Verzoeker gaat eerstdaags een aanvraag doen voor een verblijfskaart van een familielid (gezinshereniging), waarvoor noodzakelijkerwijze zijn aanwezigheid vereist is.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

4.2.2. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven alsook het recht van het kind M. om conform artikel 7 van het "IVRK" beide ouders te kennen en door beide ouders te worden verzorgd. De verzoeker werpt op dat de verwerende partij schijnt te vergeten dat het gaat om de eerbiediging van het gezinsleven met zijn partner C.O., maar nog belangrijker om de eerbiediging van het gezinsleven met zijn zoon en stiefdochter.

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoeker als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 19.11.2020, in België te verblijven sinds 26.05.2019, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met de genaamde O. C. (...) en een minderjarig kind te hebben, genaamd O. M. (...). Hij wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat zijn toekomst hier ligt. Zijn zoon en partner verblijven namelijk te Turnhout en zij zouden zijn enige overblijvende familieleden zijn. Zijn partner geniet van een verblijfrecht in België op basis van gezinshereniging met haar minderjarige Belgische dochter, W. M. K. (...). Zij heeft een F kaart geldig tot 06.06.2021. Tot op heden ontving de betrokkene geen bezoek in de gevangenis. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem

openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de zoon en stiefdochter van de betrokkene in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De zoon en stiefdochter van de betrokkene zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Uit zijn administratief dossier blijken dan ook geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven in Ghana of elders zouden verhinderen. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde motiveert dat het gezinsleven van de verzoeker met zijn partner en met zijn zoon en stiefdochter ook door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen kan worden onderhouden. De gemachtigde motiveert dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. De gemachtigde heeft tevens aangegeven dat de zoon en stiefdochter nog zeer jong zijn, zodat kan worden aangenomen dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en dat er uit het dossier van de verzoeker geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn gezinsleven in Ghana of elders zouden verhinderen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde geenszins een scheiding tussen de verzoeker en zijn partner, zoon en stiefdochter voor ogen heeft gehad. De gemachtigde benadrukt bovendien, en zulks op goede gronden, dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming alsook het daaraan gelinkt hoger belang van het kind niet absoluut is en dat ook het belang van de staat bij de vrijwaring van de openbare orde in rekening moet worden genomen nu de verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Ook wordt erop gewezen dat zowel de verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Ook dit wordt door de verzoeker op geen enkele wijze betwist.

De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat om concreet in te gaan op de voormelde vaststellingen van de gemachtigde. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde bij de uitgevoerde belangenafweging betreffende het gezinsleven en het hoger belang van het kind niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat hij alsnog in kennelijke onredelijkheid heeft besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Deze motieven van de bestreden beslissing houden dan ook stand en de verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 135 526 van 18 december 2014 dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu in deze zaak uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) blijkt, wat niet het geval is in de zaak waarnaar de verzoeker verwijst.

De verzoeker geeft nog mee dat hij eerstdaags een aanvraag zal indienen voor een verblijfskaart in het kader van gezinsherenging waarvoor zijn aanwezigheid noodzakelijkerwijze is vereist. De verzoeker brengt evenwel geen begin van bewijs bij dat hij daadwerkelijk dergelijke aanvraag heeft ingediend of stappen heeft gezet om dergelijke aanvraag in te dienen en waar hij stelt dat hij “eerstdaags” een

verblijfsaanvraag zal indienen, bevestigt de verzoeker bovendien dat hij ten tijde van de bestreden beslissing nog geen dergelijke aanvraag had ingediend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het "IVRK", van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (R.v.St. 8 juli 1999, nr. 81.725).

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt.

Artikel 3 IVRK en artikel 22bis Grondwet bepalen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij elke beslissing die het kind aangaat. Bij iedere beslissing of handeling die een impact zou kunnen hebben op een kind, moet deze impact worden onderzocht. Dit vraagt telkens om een in concreto beoordeling. Daarnaast heeft een kind op grond van artikel 7 IVRK het recht, voor zover mogelijk, om zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. Verdragsstaten verbinden zich bovendien tot eerbiediging van het recht van het kind om zijn of haar identiteit te behouden, met inbegrip van nationaliteit, naam en familiebetrekkingen zoals wettelijk erkend, zonder onrechtmatige inmenging (art. 8 IVRK).

Het recht van een persoon om met zijn biologisch kind te worden herenigd, valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Dit blijkt o.m. uit de zaak K.A.B. tegen Spanje waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat het optreden van de Spaanse autoriteiten waardoor een vader elk contact en elke mogelijkheid tot hereniging met zijn biologische zoon werd ontzegd (na de repatriëring van de moeder uit Spanje), een schending opleverde van artikel 8 EVRM (EHRM 10 april 2012, nr. 59819/08. In een aantal andere arresten doet het EHRM de relatie tussen een vader en zijn biologische kinderen onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, zie o.m. EHRM 21 december 2010, nr. 20578/07 (Anayo t. Duitsland); EHRM 21 juni 2011, nr. 46185/08 (Kruskovic t. Kroatië))

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de overheid bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Er dient daarbij vooral rekening te worden gehouden met het hoger belang van het betrokken kind/de betrokken kinderen.

2.

Verzoeker heeft in België een gezinsleven opgebouwd met mevrouw C. O (...).

Hij woonde daarbij wel degelijk samen met mevrouw O. (...) en het koppel voerde daarbij een gemeenschappelijke huishouding.

Verzoeker is op 03.05.2017 vader geworden van een zoon M. (...) (stuk 3). Hij is eveneens de stiefvader van M. K. W. (...).

Verzoeker staat mee in voor het huishouden en voor de zorgen van zijn zoon en stiefdochter.

Het kind M. (...) is thans amper 3 jaar oud. Hier dient zeker rekening mee gehouden te worden. Een kind van dergelijke jonge leeftijd kan de langdurige afwezigheid van zijn permanent verzorgende vader niet begrijpen. Het zou de primaire hechting van het kind totaal verstoren, hetgeen onaanvaardbaar is. Het kind mag niet het recht ontnomen worden om een band op te bouwen met beide ouders. Dit kan niet wanneer verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Artikel 24.3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voorziet dat ieder kind het recht heeft regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Verzoeker is bovendien getrouwd met mevrouw O. (...) volgens de Ghanese traditie en was samen met haar en hun zoon M. (...) en stiefdochter M. K. (...) woonachtig in Turnhout.

Er is wel degelijk sprake van een huwelijk tussen verzoeker en mevrouw O. (...).

Er is in casu aldus wel degelijk sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar bestreden beslissing voorhoudt.

Zie in die zin:

Uit het dossier blijkt dat geïntimeerde reeds voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gedomicilieerd was bij zijn Belgische vriendin. Hieruit blijkt zijn verlangen om hun gemeenschappelijk leven te formaliseren voor zij huwden. Het bevel om het grondgebied te verlaten staat dit gemeenschappelijk leven in de weg en de Belgische staat begaat een manifeste fout, aangezien zij wist dat geïntimeerde samenleefde met zijn partner en huwelijksplannen had. Dit is ongetwijfeld een individueel recht dat beschermd is door artikel 8 EVRM. (Luik nr. 2014/RF/171, 20 januari 2015 T.Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 2, 103.)

De bestreden beslissing staat het gemeenschappelijk leven van verzoeker met zijn gezin in de weg.

3.

Bovendien is het voor het gezin van verzoeker onmogelijk om hun gezinsleven in Ghana verder te zetten. Mevrouw O. (...) heeft nog een dochter die altijd in België gewoond heeft, die de Belgische nationaliteit heeft en die ook een Belgische vader heeft (stuk 9). Er mag niet verwacht worden dat dit kind uit haar gekend milieu gehaald worden en zij gescheiden wordt van haar biologische vader.

De stad Turnhout is de thuis van de zoon en de stiefdochter van verzoeker: zij gaan daar naar school, hebben daar hun hobby's en vriendjes. Deze kinderen uit Turnhout weghalen zou een totale ontwijking van het gezin betekenen.

Verzoeker en mevrouw O. (...) hebben hier eveneens een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

Verzoeker zelf heeft geen familie of vrienden meer in Ghana.

Frappant is bovendien dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de contacten van verzoeker met familie en vrienden in België op andere manieren kunnen gebeuren, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in België, doch verwerende partij anderzijds op 15.01.2021 eveneens een inreisverbod heeft opgelegd aan verzoeker, waardoor hij de eerste 3 jaar niet kan terugkeren naar België (stuk 5).

Door het uitvoeren van de thans bestreden beslissing, worden aan verzoeker alle kansen ontnomen om een gezinsleven uit te bouwen alsook om een procedure gezinshereniging te starten met zijn zoon en zijn stiefdochter.

Er blijkt in casu niet dat het hoger belang van de zoon en de stiefdochter van verzoeker voldoende in rekening is gebracht.

Zie in die zin: arrest R.v.V. nr. 232 637 dd. 14.02.2020 (stuk 6).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.3.2. Beoordeling

4.3.2.1. In de mate dat de verzoeker gewag maakt van een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet, is het middel niet ontvankelijk.

De verzoeker kan zich niet rechtstreeks op een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet beroepen. De Raad van State heeft immers gesteld dat deze bepaling, die onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, een algemene bepaling betreft die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

De verzoeker kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen.

De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft, maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *"geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen"*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

4.3.2.2. Het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

4.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient dus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het gaat evenwel om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie. Het familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn partner C.O., met wie hij naar eigen zeggen wel degelijk samenwoonde en een gemeenschappelijke huishouding voert, zijn zoon M. en zijn stiefdochter M.K.W.

De verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk met mevrouw C.O. getrouwd is volgens de Ghanese traditie, dat hij met haar samenwoonde, met haar een gemeenschappelijke huishouding voerde en er aldus wel degelijk sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker brengt evenwel geen enkel begin van bewijs bij van zijn huwelijk volgens de Ghanese traditie, evenmin legt hij enig bewijs voor waaruit zou kunnen blijken dat hij met mevrouw C.O. heeft samengewoond. Hij betwist ook niet dat hij tot op de dag van de bestreden beslissing geen bezoek in de gevangenis heeft ontvangen. De verzoeker ontkent evenmin dat zowel hij als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfsstatus. De verzoeker betwist ook niet dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden om zijn recht op een gezinsleven gehandhaafd te zien.

De verzoeker verwijst tevens naar het gezinsleven met zijn zoon M. Hij verwijst in dat verband naar “*een attest van geboorte*” (zie inventaris verzoekschrift, stuk 3).

Uit dit attest blijkt wel dat het kind M. op 3 mei 2017 is geboren en zijn moeder O.C.A. heet, maar nergens uit dit attest blijkt wie de vader van het betrokken kind zou zijn. Hoewel het kind M. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing al ruim drie jaar oud is, blijkt niet dat de verzoeker al enige concrete stap heeft ondernomen om zijn recht op een gezinsleven met het kind M. gehandhaafd te zien.

Tevens wordt erop gewezen dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK)*, § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, hoewel hij enerzijds het gezinsleven tussen de verzoeker en mevrouw O.C. niet aanvaardt, toch overgaat tot een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en dit in het licht van een gezinsleven tussen de verzoeker en mevrouw O.C., hun zoon M. en het kind M.K.W.

Gelet op wat voorafgaat, focust de Raad zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het voorliggende gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Bij dit onderzoek is

het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich bevindt in de situatie van een vreemdeling die nooit tot een verblijf werd gemachtigd of toegelaten en die steeds in onregelmatig verblijf in België heeft verbleven. Dit klemmt *in casu* des te meer nu de verzoeker reeds eerder, in 2016, door de Belgische overheden naar zijn land van herkomst werd verwijderd mét daarbovenop een inreisverbod van drie jaar. De verzoeker voert hieromtrent geen betwisting. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld

(EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Verder moet worden geduïd dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoeker en het hoger belang van het kind als volgt gemotiveerd:

*"De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 19.11.2020, in België te verblijven sinds 26.05.2019, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met de genaamde O. C. (...) en een minderjarig kind te hebben, genaamd O. M. (...). Hij wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat zijn toekomst hier ligt. Zijn zoon en partner verblijven namelijk te Turnhout en zij zouden zijn enige overblijvende familieleden zijn. Zijn partner geniet van een verblijfrecht in België op basis van gezinshereniging met haar minderjarige Belgische dochter, W. M. K. (...). Zij heeft een F kaart geldig tot 06.06.2021. Tot op heden ontving de betrokkene geen bezoek in de gevangenis. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de zoon en stiefdochter van de betrokkene in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.*

De zoon en stiefdochter van de betrokkene zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Uit zijn administratief dossier blijken dan ook geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven in Ghana of elders zouden verhinderen. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen."

De verzoeker betoogt dat zijn driejarige zoon, gelet op zijn jonge leeftijd, de langdurige afwezigheid van zijn permanent verzorgende vader niet kan begrijpen; het zou de primaire hechting van het kind totaal verstoren, wat onaanvaardbaar is. Het kind mag het recht niet worden ontnomen om een band op te bouwen met beide ouders. De verzoeker benadrukt dat zijn kind geen band met beide ouders kan opbouwen wanneer hij het grondgebied dient te verlaten.

Verder meent de verzoeker dat het onmogelijk is om zijn gezinsleven in Ghana verder te zetten. Mevrouw O.C. heeft nog een dochter die altijd in België heeft gewoond, die de Belgische nationaliteit heeft en een Belgische vader heeft en er kan niet van haar worden verwacht dat zij gescheiden wordt van haar biologische vader.

Vooreerst weze het benadrukt dat de verzoeker niet betwist dat hij *“inbreuken (heeft) gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”* en *“(u)it de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”*

De verzoeker betwist niet dat hij *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan valse naamdracht en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 25.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden”* en hij op 13 november 2020 opnieuw werd gecontroleerd door de politie in het kader van een winkeldiefstal en hij opnieuw in het bezit was van een vervalst document zodat de verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Daarnaast ontkent de verzoeker niet dat zowel hij als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfsstatus.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde motiveert dat het gezinsleven ook door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen kan worden onderhouden. De gemachtigde motiveert dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. De gemachtigde heeft tevens aangegeven dat de zoon en stiefdochter nog zeer jong zijn, zodat kan worden aangenomen dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en dat er uit het dossier van de verzoeker geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn gezinsleven in Ghana of elders zouden verhinderen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde geenszins een scheiding tussen de verzoeker en zijn partner, zoon en stiefdochter voor ogen heeft gehad. De gemachtigde benadrukt bovendien, en zulks op goede gronden, dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, alsook het daaraan gelinkt hoger belang van het kind niet absoluut is en dat ook het belang van de staat bij de vrijwaring van de openbare orde in rekening moet worden genomen nu de verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden.

Waar de verzoeker meent dat het gezinsleven in Ghana niet kan worden verdergezet omdat de dochter van O.C. de Belgische nationaliteit en een Belgische vader heeft, wordt erop gewezen dat de verweerder een schrijven van de vader van K.W.M. van 17 januari 2016 bijbrengt waaruit blijkt dat hij de toestemming geeft aan mevrouw O.C. om de volledige zorg van hun dochter op haar te nemen en het kind volledig bij haar kan wonen. Ter terechtzitting repliceert de verzoeker hier niet op. Uit de kopie van de F-kaart van mevrouw O.C., die de verzoeker thans als stuk 4 bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt bovendien dat mevrouw O.C. net als de verzoeker de Ghanese nationaliteit heeft.

De verzoeker maakt, in het licht van de voorliggende gegevens, dan ook niet concreet aannemelijk dat hij zijn gezinsleven niet kan verder zetten in Ghana.

De verzoeker benadrukt nog dat hem tevens een inreisverbod werd opgelegd waardoor hij de komende drie jaar niet naar België kan terugkeren. Hij acht het dan ook des te frappanter dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de contacten kunnen gebeuren door korte bezoeken in België.

De verzoeker gaat echter uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat *“contacten met familie en vrienden in België”* ook kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Hierin kan niet worden gelezen dat de gemachtigde suggereert dat deze contacten in België dienen plaats te vinden. Gelet op de verdere motivering dat er geen precieze onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van zijn gezinsleven in Ghana of elders zouden verhinderen, dat het koppel hun relatie altijd

kan verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene en dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, is het duidelijk dat de gemachtigde erop doelt dat de korte bezoeken in Ghana (of elders) kunnen plaatsvinden.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 232 637 van 14 februari 2020 wordt erop gewezen dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

De Raad stelt voor het overige nog vast dat het niet blijkt dat de verzoeker, zijn zoon en stiefdochter en zijn partner via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden alvorens de verzoeker in zijn land van herkomst te vervoegen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven van de verzoeker of het hoger belang van het kind wordt miskend.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn partner, hun kind M. en de stiefdochter enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de vrijwaring van de openbare orde anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoeker geen concrete elementen naar voor gebracht waaruit een onevenredige belemmering van zijn gezinsleven zou kunnen blijken.

Het blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE